

**ДІЯЛЬНІСТЬ КОРОЛЕВИ БОНИ СФОРЦИ НА ПОЛІСЬКИХ
ЗЕМЛЯХ**

(Переклад статті Северин К.С. «Королева Бона Сфорца» [15])

Королева польська і велика княгиня Литовська народилася 2 лютого 1494 р. у замку Віджевана в Італії.

Її батько – Г'ян Сфорца, князь Мілану, мати – Ізабелла Арагонська. Принцеса отримала хорошу освіту. Вона вивчала історію, право, географію, латинь, теологію, математику і інші науки. У дитинстві Бона зустрічалася з Леонардом да Вінчі, який деякий час працював на її батька.

Вийшла заміж за Сигізмунда I Старого, польського короля і великого князя Великого Королівства Литовського після смерті його першої жінки Барбари (померла у 1515р.) Весілля відбулося у 1518 р. (першопочатковий шлюб у 1517 р.) в Італії. У квітні 1518 р. із свитою (більше як 3000 чоловік) прибула до свого чоловіка, який був вдвоє старший за неї (йому 51 рік, їй – 24).

Молода дружина сподобалася королю не тільки своєю красою, але і сильною волею, вмінням приймати рішення.

Уже в 1519 р. Бона отримала від чоловіка в подарунок 2 князівства на Литві: Кобринське і Пінське.

Пінським князівством остаточно заволоділа в 1523 р. після смерті його володаря Федора Івановича Ярославича (помер бездітним). Її права на володіння Польськими землями затверджені грамотами 1521 і 1522 рр.

Як володарка Пінська, королева Бона назвала себе *Pinesis Domina*, пінська пані дзядзичка, атинчна Пінська.

Маєток королеви та Піщині складався з міста Пінська, містечок Мотиля, Нобля, восьми войтоств, з яких 5 з 43 селами розміщувалося на лівому березі Прип'яті, а три з 50 селами – на правому.

Бона зразу показала себе дбайливою господинею, займалося справами сама, не задовольняючись працею місцевих агентів. Провела на Пінських землях господарчу та адміністративну реформу.

Королева намагалася завести строгий порядок і економію у своєму господарстві, із цією метою у 1552 р. веліла пінському старості Станіславу Хвальчевському спільно з королівством ревизором Мельницьким, підкормчим Олексієм Чесновським провести розмежування на волоки усіх належних їй земель.

Одиницею виміру стала волока (одиниця обкладання податком), яка рівнялася 21,36 га землі. Були переміряні міські землі, вуличні площі, городи. Залишилися невиміряними лісні простори і болотна місцевість, покрита водою.

Належні королеві Боні землі роздавалися як своїм селянам, так і іншим людям на певних умовах.

Їх поділили на категорії у залежності від якості: добра, середня, погана, і від цього залежав розмір повинностей.

Піддані королеви так само поділялися на категорії, господарства переписувалися разом з прізвищами господарів.

Кількість повинностей залежала від кількості взятої землі і її якості, а не від кількості душ і дворів.

Значна частина земель була відділена від володінь самої володарки і прирізана до королівських дворів чи фільварків. Кожному було відведено від 1 до 15 волок орної землі, крім сіножатей, лісів.

За розпорядження Бони була визначена адміністрація по керівництву королівськими маєтками – урядники, вйти, десятники та інші визначені люди, які займалися ремеслом, невільна челядь – від 13 до 40 чоловік у фільварку. У Писцовій книзі вони переписані всі: як чоловіки, так і жінки.

Агентами королеви Бони були старости, таким чином Пінське князівство ставало фактично староством.

Крім того, королева сама визначала суми оренди мита, купляла державні землі, а потім здавала їх в оренду, поселяла поселенців в малонаселені маєтки.

Бона зміцнювала позиції католицької церкви, сама приводила єпископів і священників. Збереглося багато грамот королеви на привілеї монастирям і костелам. Накази Бони по Пінську тягнуться до кінця січня 1556р. після чого, королева покинула Польщу і виїхала в Італію.

Маєтки Бони перейшли до її сина, короля Польщі і Великого князя Великого Королівства Литовського Сигізмунда II Августа.

Померла Бона у м. Бари в Італії 19 квітня 1557 р.

У пам'яті про неї на Піщині залишився канал Бони, колодязь і т.д.

Фото однієї із грамот королеви Бони

*Експозиція музею, присвячена королеві Боні
Фото Тумаши В.М.*

пом 4369.

ПИСЦОВАЯ КНИГА
ПИНСКАГО И ВЛЕЦКАГО КНЯЖЕСТВЪ,

СОСТАВЛЕННАЯ

Пинскимъ Старостою

СТАНИСЛАВОМЪ ХВАЛЬЧЕВСКИМЪ

ВЪ 1552—1555 г.

Издание Виленской Археографической Комиссiи.

ВИЛЬНА.

Типографiя А. Г. Сыркина, Большая улица, соб. домъ, № 37.

1884.

Матеріали з історії нинішнього Зарічненського району в „Писцевій книзі Пінського і Клецького князівств”

„Писцева книга Пінського і Клецького князівств” складена Пінським старостою Станіславом Хвальчевським в 1552 – 1555 рр. Це видання Віленської Археологічної Комісії. Видано у Вільно в типографії А. Т. Сиркіна в 1884 році.

У районній бібліотеці міста Пінськ ми мали можливість ознайомитися із її змістом. Вибрали всі дані, які стосуються нинішнього Зарічненського району. Друкуємо перелік документів, які наявні в „Писцевій книзі”.

„Кордони пуці вйтівства Христоволотського і Зарічненського волості Пінської”. Тут є рядки: „А від того урочища Глинища лісом на мильо до урочища болота Муравиніцького, держачи землю села Пінського Дубове по праву сторону, а по ліву пана воєводи Віленського села його милості Могильне.

А тим болотом Морочним до городища, яке є на болоті Морочнім, держати землю села Пінського Дубенське по праву сторону, по ліву його милості пана Воєводи Віленського Городецьке.

А він того городища тим же болотом Морочним до мосту, на тим же болоті Морочнім, на великий дорозі, з півмилі, держачи землі села Пінського Плотницьке по праву сторону, а по ліву вся земля князя Володимирського села Дубровицького Сталінського із землею людей Пінських.

А від того мосту великої дороги, тим же болотом Морочним, на півмилі до урочища Глинищ, держачи землею села Пінського Плотницького по праву сторону, а по ліву земля Сталінська Пінська.

А від Глинища, тим же болотом Морочним, з півмилі аж до урочища Турові Роги.

І тим же болотом, мимо Турових Річ, до урочища Хлівище Колоті грані, держачи по праву сторону село Пінське Зовкінське, а по ліву князя Соломирського села Теребежова... [8, с. 9, 10].

„Вйтівства Фоїнської пуці”. Деякі рядки із цього документа: „А від Озерець п’ять миль до села Пінського Кухча пуцею, далі землю з князем Андрієм Коширським, старостою Луцьким, держачи землю короля його милості по праву сторону, а ліву князя Коширського маєток його Любишівського.

У тому селі короля його милості Кухча люди Матвія Сазенковича, землянина Пінського із своїм будинками сидять, землі, ниви всі поруч, і дерево бортне мають...”

У науковця Музею архітектури і побуту України Раїси Свириди знаходимо пояснення слова „бортні знаки”. Їх робили на довжі – зовнішній дощі, якою закривали повздожній виріз збоку борті. Традиція поширена з тих часів, коли борті довбали в живих деревах. Вони ще й досі збереглися на Рівненському Поліссі. Щоб розрізнати приналежність, кожен власник мав свої знаки і позначав свої борті.

Система знаків на борті виконує водночас і функції освячення і позначення ідентифікації власника.

Продовжимо читання „Писцевої книги”.

„А від Кухча до села князя Комирського Хоциня дві милі. Кордон все пущею йде, ділячи землю з князем Коширським, маєток його Хоциня, держачи по праву сторону короля його милості, а по ліву князя Коширського.

У описі кордонів пущі Пінського вйтівства Кужелицького нинішні населені пункти району не згадуються [8, с. 11].

На сторінці 63 іде реєстр списання і надання привілеїв і листів на маєтки „які за розповідями його милості, нашого милостивого пана Сигизмунда Августа, земляни, шляхта і бояри повіту Пінського переді мною Григорієм Воловичем старостою Мстибоговським, покладали і виявляли, хто на його королівський милості і наперед його королівській милості що вислужив, ті листи і привілеї в цей реєстр вписані, і біля яких вислуги їх, хто стільки дворищ має, входів і вільностей своїх, які лови, дерево бортне, сіножатні, озера, ріки, здавна мав і на цей час має і споживає, і які тих листів і привілеїв на маєтки і вході у пущі не мають, тільки за давністю те тримають і вживають, то все це в реєстрі описано, де і по яких урочищах і кордонах чий землі з його королівської милості підданими його князівські і панські мають. Літа Божого народження 1559, місяця травня 15 дня”.

Розпочинається цей реєстр із „Дарчої грамоти Пінської княгині Марії Семенової і сина її Василя Семеновича предку Войни Гричини Тимофію Любельському на людей в при дворища. 1495 2 червня” (про села Жабриці і Неньковичі).

Далі йде „Підтверджуюча грамота Сигизмунда, дана боярину Матвію Гричині за його вислугу і данину від княгині Марію Семенової і її сина Василя Семеновича від князя Федора Івановича Ярославича і дружини його княгині Олени. 1524 р. 2 квітня (про село Неньковичі).

Про село Неньковичі і „Лист королеви Бони її секретарю Івану Михайловичу Хорєвичу, в якому вона підтверджує за дядьком Михайла Тенюки, боярином Олізаром Дмитрійовичем право на два помістя. 1534р. 4 березня”.

І знову „Підтверджуюча грамота Сигізмунда Августа М.І. Тенюку на попареній йому маєток Неньковичі його дядьком Олизаром Дмитровичем 1558 р. 5 березня”.

У змісті книги є „Дарчий запис на маєток Неньковичі від Олизаря Дмитровича сестринцю своєму Михайлу Івановичу Тенюку. 1545р. 27 липня”.

І ще один „Дарчий запис на Неньковицький дворець від Олизаря Дмитровича Михайлу Івановичу Танюку. 1554р. 13 лютого”.

На ст. 79 читаємо „Дарча громада княгині Марії Семенової і її сина Василя Семеновича слuzі їх Сенку Зінковичу на маєтки Муравин, Кухче, Телковичі та Іванчині. 1495р. 1 травня. І „Грамота короля Сигізмунда, підтверджуюча вищезгадані пожалування княгині Марії Семенової 1522р.”. Вказані також кордони і входи помістя пана Матьяса Зінковича села Іванчиць.

На ст. 81 „Дарча грамота королеви Бони С.Ю. Орді на чотири дворища. 1522 р. 10 березня”. „Тут згадуються, село Старі Коні.

На ст. 84 „Дарча грамота Федора Івановича Ярославича службовцю Федору Шабану на два дворища. 1520 р. 7 листопада” Це про село Кутин.

На ст. 118 „Дарча грамота королеви Бони боярині Ганні Василевській на два дворища, дані на хлібокорміння. 1522 Лютий 22. Ці два дворища у Морочне на ім'я Хмилевське і Величківське, які чоловік її небіжчик Василевський за листом нашим... тримав”. І „Підтверджуюча грамота королеви Бони тій же і на те ж 1556р. Січня 2”. Описані також „Входи з тих же двох дворищ вищезгаданих у пушу їх милості господарську”.

На ст. 229 „Підтверджуюча грамота Бони Богдану Домановичу на пожалування йому Іваном Михайловичем двох земель. 1529 р. Жовтня 28 (теж в с. Морочне).

На ст. 233 „Підтверджуюча грамота королеви Бони Сеньку Романовичу на два пустих дворища в Пінському повіті. 1536 р. 11 квітня” (в селі Коморе). Тут же „Грамота королеви Бони, яка підтверджує пожалування князя Федора Ярославовича Семену Домановичу на два дворища 1548 р. 8 листопада”. На ст. 236 „Підтверджуюча грамота королеви Бони Семену Домановичу на півдворища в селі Морочне 1544 р. 18 липня”. Цьому ж Семену Домановичу „Підтверджувальна грамота королеви Бони на місце в Пінську. 1545 Липень 11”.

На сторінці 237 „Підтверджувальна грамота королеви Бони Сеньку Домановичу на чотири чоловіки 1523 р. 24 травня на ім'я Тиша Яневич і Андрій Демидович з їх синами із у Прикладниках, а в Коморах Василя Байчаковича і Семена Дідовича з їх синами, із

землями орними і бортними, і сіножатями, і з усім тим, що люди ці при собі мали”.

На ст. 242 „підтверджено, що земляни Пінські: Андрій Головка, Матусь Якович, Семен Артиш виявили привілеї королеві, її милості великій княгині Боні, написані на папері, з підписом її королівської милості, що вони помістя в повіті Пінському по своїх жінках мають в селі Морочне”.

Тут же „Дарча грамота королеви Бони Ганні Василевській на 2 дворища Хмілевський і Величківське в с. Морочне. 1522 р. Лютий 23”.

На ст. 285 „Дарча грамота королеви Бони Лук’яну Полюховичу Дмитровичу з братами на перехід з тяжкої служби на військову 1526 р. Травень 27”. А далі „Підтверджуюча грамота королеви Бони Лук’яну Полюховичу з братами на перехід з тяглової служби на військову і про надання півдворища в селі Серниках. 1527 Березень 8”.

На ст. 289 „Наказ королеви Бони Івану Михайловичу, старості Пінському про вчинення справедливості між Антоном Андрійовичем та ігуменом Нобельського монастиря 1524 р. Лютий 21”: „Жалівся боярин Антон Андрійович на ігумена Нобельського монастиря про те, що він тримає його поле батьківське, а не церковне, на ім’я Горбаківщина. А слід з нього тільки десятину мати. І хочемо, аби з тим боярином поступили справедливо, щоб він нам більше не жалівся. Писано у Кракові. Місяця якого 21 день, індікт 12”.

На ст. 316 „Грамота короля Сигизмунда, яка під підтверджує надання княгині Семеновій Оленькович і сину її Василю Матвійовичу Зенкевичу-Сенкевичу на маєтки Муравин, Кухче, Телковичі та Іванчиці в Пінському повіті 1522 р. Червня 17” (Переклад Тумаш В.М.).

Можливо, деякі грамоти королеви Бони, пов’язані з нашим краєм, і не досліджені нами. Але це справа часу.

Дарчі грамоти королеви Бони на село Неньковичі

Пан Михайло Тенюка на свої помістя Неньковичі і Жабчиці не залишив ніяких запитів, крім листа королеви Бони до її секретаря Івана Михайловича Хореевича: „Бона, з Божою милістю, королева Польська, велика княгиня Литовська, Руська, Пруська, Жомоїтська пану Івану Михайловичу Хореевичу, писарю нашому, старості Пінському, Клецькому, Городецькому, Рогачовському повідомляю, що нашому бояринові Пінському Олизару Дмитровичу належать два

участки землі в Пінському повіті: Неньковичі і Жабчиці, а також люди, які там живуть. Приводом до цього було те, що батько його і інші родичі вірно служили в свій час за великого князя Вітовта і за Сигизмунда, а також за часів Казимира і Олександра.

Ці землі на той час належали іншим власникам. Так як боярин Федір Ярославович відсудив землю в Чарнові і віддав підданому Нацу Лешовичу. Ділянку в Жабчицях дав під володіння церкви. На такі дії він не мав ніякого права. Але і не хотів повертати землі. Йому був адресований лист від короля з вказівкою повернути незаконно придбану землю. Але і після цього він не повернув цей участок. Боярин Єлизар повідомив, що був змушений їхати до Києва, побувати у короля і просити повернення земель. Він був у пана Юрія, який правив Пінським князівством, і той написав приказ: вчинити справедливість і повернути землю Єлизару, так як Федор придбав їх нечесним шляхом. Лист був написаний у Кракові 4 березня 1545 р.

Підтверджуюча грамота Сигизмунда Августа Михайлу Івановичу Тенюку на подарований йому участок землі Неньковичі його дядькам Олизаром Дмитровичем гласить: „Сигизмунд Август, Божою милістю, король Польський, великий князь Литовський, Руський, Пруський, Жомоїтський, Мазовецький доводить до відома служника воєводи Віленського, канцлера великого князівства Литовського, пана Миколая Радивилова, князів на Олиц і Несвіж, що передає М. І. Тенюку два листа його дяді Єлизара Дмитровича. В цих листах повідомляється про те, що дядя дарує йому, його дружині, дітям і їх нащадків третю частину свого помістя в Неньковичах і свій власний маєток. А також все майно, що йому належить і було в його користуванні: люди, двори і поля, золото і срібло, перли, шати, стадо і челядь підневільну”.

Перший лист. Дарчий запис на помістя Неньковичі від Єлизара Дмитровича племіннику М.І. Тенюку: „Я, Олизар Дмитрович, дворянин, визнаю своїм спадкоємцем племінника свого Михайла Івановича Тенюка, який з дитинства був біля мене і служив мені вірою і правдою, і маю надію, що він і після моєї смерті буде берегти пам'ять про мене. Дарую і записую на нього згідно статуту третю частину всього помістя Неньковичі з усіма людьми, які тут служать, сіножатями, борами і лісами, озерами і рибами, і все, що є на цьому участку землі. Якщо чогось не буде вистачати, чи щось не буде вестися, то запаси можна буде поповнити із запасів інших маєтків. А також я записую на нього і дарую йому по власній волі срібло і золото, шати, перли, челядь підневільну, стадо і все багатство, що мені належить.

Спадкоємцями моїми можуть бути також його жінка, діти і їх нащадки. Інші мої племінники і племінниці не мають права на цю власність. Затверджую лист своєю печаткою.

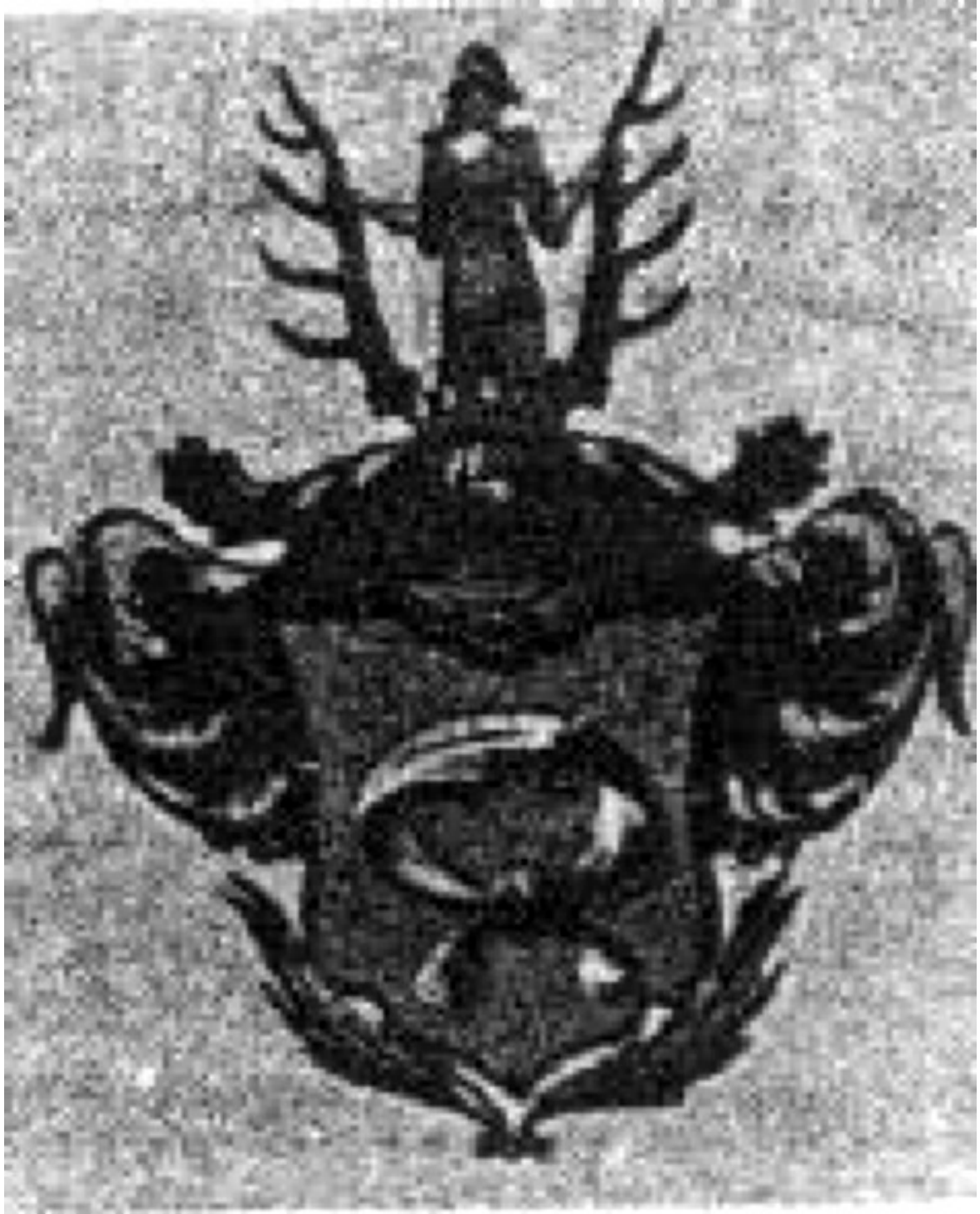
Свідками були мої добрі знайомі: пан Петро Кирдиевич Милський, староста Пінський і Городецький, пан Пилецький, пан Данило Романович Гладкий. А для вірності прошу завірити моє прохання печаткою у Вавринчичах. 27 липня 1545 року”. ст. 69-70

Другий лист: Дарчий запис на Неньківський дворець від Олизара Дмитровича М.І. Тенюку. „Я, Олизар Дмитрович, власник ділянки землі Пінського повіту, по добрій волі своїй, при світлому розумі і пам’яті хочу вчинити слідуєчи: Так як я чоловік бездітний, то взяв у своєї сестри панни Авдотії її новонародженого сина, племінника мого собі за сина. Він, як тій вихованець, з дитинства і по цей час був вірний мені, чинив завжди справедливо. І я, бачачи таку слухняність і ласку від племінника Михайла Івановича Тенюка, хочу нагородити його: даю, дарую і записую на нього мій власний дворець Неньковичі, додаю його до третьої частини, яку подарував раніше. Відділяю всіх інших родичів своїх від цієї власності. Лише одному М.І. Тенюку і його нащадкам заповідаю цей дворець з людьми, котрі там живуть: перший Мордачовський двір, там Пилин, Нестор і Сенець – сини Устови; другий двір Щуровичів: Гринь і Сергій, Дмих і Малиць – сини Щурови; на дворіщі Пасинкович: Данець, Ходор і Пилип – сини Пасинкови; на Якимовищині Жданець – це півдворища і ще півдворища Присталовське; дворища в Синчичах Андрій і Іван зі всіма їх пожитками, а також сіножаті, орні землі, бортні дерева і багато іншого. Всі інші родичі не мають права на дворець Неньковичі. Дозволяю М.І. тенюку, коли він того захоче, продавати дворець, віддавати його, замінити і церкві переписати.

Пишу цей лист своєю рукою, ставлю свій власний підпис і печатку. Свідками були той брати: пан Мартин Ширма, пан Семен Богданович Велятицький, суддя замку Пінського пан Іван Опанасович Фурс і пан Михайло Васильович Барзобогатий, які за моїм проханням закріпили цей лист своїми печатками у Пінську. 13 лютого 1554 р.

Передано було цей лист М. І. Тенюку у Вільні 5 березня 1557 р. з милості короля Сигизмунда Августа. Підтверджують передачу листа пан Воєвода Виленський і пан Ян Шимкович”[8, ст. 65 – 71].

**Дарчі грамоти королеви Бони Полюховичам
на село Серники**

Це герб „Наленч” . Він належав Полюховичам, які жили в селі Серники Пінського повіту. На старому документі з пергаменту, підписаному королевою Боною у 1537 році, затверджені їхні привілеї. Представники цього багатого чисельного роду жили у Пінському повіті і його околицях.
(Переклад уривка статті К. Северин із книги «Пам’ять» [10]).

А ось і самі грамоти.

Земляне повѣту Пинского Богданъ, Сава и Кирыкъ Полюховичи оказали привилѣя на имѣнье и вольность свою великой королевое ее милости Боны на паркгаминѣ писанный, одинъ подъ привѣсистою печатью, а другій подъ кустодейною печатью.

Бона Божью милостью королева Польская, великая кнегини Литовская, Руская, Пруская, Жомоитская и иных.

Чыним знаменито симъ нашимъ листомъ нынѣшнымъ, кому того потреба будетъ вѣдати, або чтучы его слышати. Билъ намъ чоломъ Лукьянъ Полюховичъ Дмитровичъ и зъ братьею своею рохоною, на имя зъ Богданомъ, Грынцомъ, Мальцомъ, Степаномъ, Сеньцомъ о томъ, абыхто ихъ отъ службы тяглое отпустили и казали имъ службою военною въ часу войны намъ служыти, о чомъ же и писарь нашъ, староста Пинскій и Клецкій, причинялъ панъ Иванъ Михайловичъ, повѣдаючи намъ вѣрные послуги того Полюха, такъ у стереженію границъ нашихъ отъ князя Чорторыского, такъ тежъ и во иныхъ многихъ речахъ. И мы маючи бачность на таковыя его послуги къ намъ господарыни, зъ особливое ласки нашея, на причину писара старосты нашего Пинского выдеимененного и тудежъ на его челомбитье то есмо вчынили и службы тяглое ихъ есмо вызволили и казали есмо имъ намъ службою военною, зъ часу войны, зъ ихъ отчизны посполъ зъ иншими бояры нашими Пинскими, межы которыхъ ихъ на боярство поличаемъ, якъ на то служыти; а службы тяглое имъ не знати, ани полатовъ платити. А надъ то и печать нашу казали есмо привѣсити къ сему нашему листу. Пры томъ были: вельможный панъ Миколай Вольскій, кашталянъ Сохачовскій, охмистръ нашъ, а канторъ Плоцкій, князь Янъ Левицкій, писарь нашъ Латинскій.

Писанъ у Краковѣ.

Подъ лѣты Божого Нарожденья 1526, мѣсеца Мая 27 день, индиктъ 14

Петръ Кунца.

Бона Божю милостью королева Польская, великая кнегини Литовская, Руская, Пруская, Жомойтская, Мазовецкая и инных.

Ознаймуемъ симъ нашимъ листомъ, хто на него посмотришь, або чтучи его услышь, нынѣшнимъ и на потомъ будущимъ кому будетъ потреба того вѣдати.

Што которого подданого нашего Пинского Лукьяна Полюховича и зъ братьею роною выпустили есмо перво сего отъ службы и отъ подачокъ тяглыхъ и казали есмо имъ служити намъ съ той земли ихъ отчизное, на которомъ зъ отцовъ своихъ сѣдять, службу земскую служить конемъ за службу ихъ, ихъ они на томъ господарни добрѣ служили и граней волости наше Пинское от имѣнья старосты Луцкого князя Федора Михайловича Чорторыского, который былъ многіе земли у пушы и ловы и озера наши подъ себѣ забралъ и къ тому имѣнью своему Чорторыскому привлащылъ черезъ много лѣтъ, съ пильностью стерегли, на штожъ вхо они и листъ нашъ першый, вызволенный въ себе мають. Ино ихъ тотъ подданный нашъ Лукьянъ Полюховичъ звышь отчизны своей, которое есмо его зъ братьею от тягли выпустили, держал подъ собою, самъ одинъ безъ брати своее, почонъ еще отъ князя Федора Ярославича ажъ до сихъ часовъ половину земли, то есть полдворыща, на имя Созоновского Бѣлотчыца в селѣ нашомъ Сѣрникохъ которого полдворыща давалъ до скарбу нашего урочистомъ плату в каждый годъ по осьмидесять грошей, ино есмо его были перво сего не вызволили, ино ихъ есмо о тые грани со княземъ Чорторыскимъ конецъ вхо прыняли и што онъ былъ подъ себя нашихъ земель забралъ, того есмо зася подъ нимъ правомъ позыскания, а тотъ подданный нашъ предца намъ въ той послузи нашей а до конца добре, пильне служылъ, и мы зъ ласки наше господарское (а къ тому, ихъ староста нашъ Пинскій панъ Иванъ Михайловичъ о томъ до насъ жадачы за нимъ писалъ) то вчинили: и зъ того есмо урочистого плату нашего осьмидесять грошей, что тотъ подданный наш до скарбу нашего с того полдворыща своего Созоновского Бѣлотчыца у каждый год давал, того подданого нашего Лукьяна и дѣтей его и ихъ потомковъ выпустили и симъ нынѣшнимъ листомъ нашимъ выпускаемъ и вольны чинимъ до ласки и воли наше; а прыдаемъ ему и дѣтемъ его и потомкомъ ихъ тую половину земле, альбо дворыща Созоновского Белотчыца ку землѣ его отчизной, съ которое есмо его перво сего съ тягли выпустили; такежъ на службѣ земской, военной маеть тот Лукьянъ и дѣти и потомки его тую половину дворыща ку земли своей отчизной самъ одинъ безъ брати своее на себе держати и того вживати со всемъ на все, какъ ся тая полдворыща сама въ собѣ маеть. А того урочистого плату осьмидесять грошей платити намъ господарни, ани старостамъ нашимъ Пинскимъ черезъ то не мають, аж до ласки и воли наше, ани которое инное службы не служити; только служити имъ намъ господарни съ того конемъ службу земскую. И на то дал есмо тому подданому нашему Лукьяну Полюховичу сесь нашъ листъ под нашою печатью и съ подписомъ руки наше.

Писанъ у Краковѣ.

Под лѣты Божого Нарождения 1537 мѣсеца Марта 6 день, индиктъ 10

